

binde dem med Planteskolerne. Jeg kan ikke godt forstaa, at det kan undgaas; men isørigt forekommer det mig dog, at den ærebe Minister i det Besøntlige var enig med Udvalget, og jeg har derfor ikke særlig Grund til at opholde mig ved dette Punkt. Ganske vist har man solgt mange Planter, men der er dog nogen Forskjel mellem den Opfattelse, som den ærebe Minister gjennem denne Udtalelse gjorde gjældende, og Udvalgets, idet man navnlig maa holde paa, at der fortrinnsvis bør sælges Planter til de Nærmestboende, hos hvem man, som det ærebe Medlem for Lemvig (Naberg) rigtig bemærkede, kan have Tillid til, at Planterne kunne gro, da de ere opelsede i det samme Klima. — Naar den ærebe Minister mente, at man har Lov til at benytte Statens Haver til privat Brug, uden at Statskassen saar Leieindtægt deraf, kan Udvalgets Flertal ikke erkjende dette. Denne Bemærkning gjælder med Hensyn til Regjeringsens Hjemmel til i sin Tid — det angaar ikke den nuværende Minister — at udleie en Del af Frederiksberg Slotshave. Har man i dette Tilfælde den fornødne Hjemmel, vil man ogsaa have Hjemmel til helt at lade Statens Haver gaa over i private Hænder. Hvad der saaledes overlades til Gunst for Private, maa Statskassen have Indtægt af. — Med Hensyn til § 26 har jeg den Hensigt at gjøre til den ærebe Minister, om han ikke skulde finde det rigtigst at tage Uendringssforslaget under Nr. 140 angaaende Oprensning af Bøgestrømsløbet tilbage. Vi ere jo enige med den ærebe Minister om Sagen selv, og da den ærebe Minister mener mulig at kunne forøge sine Oplysninger om den under 3die Behandling, er det muligt, at Udvalget til den Tid kan blive enig om at forandre sin Indstilling i Retning af at vedtage Forslaget, men i saa Fald vilde det vistnok, — hvad jeg forresten ikke skal dsomme om — være heldigt, om Forslaget ikke var kommet til Afstemning. — Ved Siden af denne Bemærkning om et af Uendringssforslagene til § 26 skal jeg fremsføre en endnu, nemlig angaaende Koster og Kallehave. Jeg skal ikke yderligere disputere med den ærebe Minister om Hensigtsmæssigheden eller Nødvendigheden af en Lov i dette Tilfælde; men jeg skal paa Udvalgets Begne udtale det Saab, at den ærebe Minister fremdeles vil søge at formaa Umradsraadet til at gjøre sit Yderste i den Retning. — Angaaende Forslagene til § 27 skal jeg med Hensyn til dem under Nr 176 og 177 udiale, at saafremt den ærebe Minister maatte behøve en Del af den ved disse Anmærkninger hidtil givne Bevilling, forekommer det mig, del vilde være naturligt, om han omsatte disse Anmærkninger i Tal med den fornødne Begrundelse, for at Sagen kunde tages op ved tredje Behandling. Der ligger ikke i Forslagene nogen Negtelse af Bølsb, som dels ere bundne ved andre særlige Love, og som dels i og for sig med Ret og Billighed maa med-

gaa, men man ønsker blot Bevillingen omfat i Tal, for i det Hele at gjøre det klart for Bevillingsmyndigheden, paa hvilken Maade der gaas frem. — Den Indvending, den høitærebe Minister gjorde imod at nedsette Kontoret for Overingenieurern med 4,000 Kr., kan Udvalgets Flertal ikke tiltræde. Det er et sammenarbejdet Kontor, men der maa være Folk nok, som kunde paatage sig dette Arbejde. Vi have jo en Masse Teknikere her i Landet, som kunne paatage sig forskjellige Arbejder, og at Lønne Folk i Saab om engang i Tiden at faae Brug for dem, tror jeg ikke er en passende Sparfommelighed. — Da den høitærebe Minister har tiltraadt Forslaget under Nr. 180 og er fornøjet med dette Forslag, som træder i Stedet for hans eget Forslag under Nr. 179, vil jeg henstille, om han ikke vil tage Forslaget under Nr. 179 tilbage i Stedet for at se det afstemt og forkastet. — Angaaende Forslaget under Nr. 182 skal jeg gjøre opmærksom paa, at selv, om de 200,000 Kr. til en Forøgelse af Statsbanernes Telegrafvæsen ikke bevilges, maa Stationerne dog kunne indødfomme den private Korrespondance i samme Grad, som de hidtil have kunnet det, og efter hvad der blev forhandlet isjor, formentlig endog med større Omhu. Jeg tror, jeg tør sige, at, hvad man i den Henseende tidligere har forhandlet, har hjulpet Noget, saaledes, at der i alt Fald ikke kan være Tale om Tilbagegang, men snarere — naar der er god Villie fra alle Sider — om Fremgang. Jeg skal gjentage, at man ikke har modsat sig Tanken i dette Forslag; men man har ønsket at faae det omhyggelig oplyst, og at faae hele Udgiften fremskillet, inden man gaar ind derpaa. — Uendringssforslaget under Nr. 187 angaaende en Fisserbaad har den høitærebe Minister Meget imod. Jeg udtalte udtrykkelig paa Udvalgets Begne, at Forslaget kunde berede Ministeren nogen Vansteligheid, da han formentlig, naar Bevillingen blev givet, dog gjerne vilde have nogen Garanti af Vedkommende for Tilbagebetalingen. Jeg tror imidlertid, at den høitærebe Minister tog feil, naar han troede, at man ikke tidligere havde ydet saadanne private Laan af Statskassen. Protokollen over Aktiverne vil vistnok vise, at der er givet Laan af denne Beskaffenhed — om end ikke til Fisserne, det skal jeg indrømme — som ikke have været stort mere værd, end denne Fisserbaad vilde være værd som Pant. Jeg vil sige, at der findes maasse mange Snese Tusind Kroner paa det Budget, vi her behandle, der bevilges til personlig Fordel og Nytte. Jeg vil ikke drage en bestemt Parallell, men jeg vil dog sige, at man, set fra Statens Standpunkt, lige saa godt kan bevilge en Fisser Hjælp til paa et for Fiskeriet nyttigt Sted at anstafte sig et bedre Fiskeribskaf, som man kan give en Kandidat en Bevilling til derfor at reise udenlands i sin Forretnings Interesse. De ere jo begge Statsborgere; men vi ere ganske vist blevne saa